

KINO KNOCK OUT FESTIVAL

Μετά από μας, η Καταστροφή

Η ώρα φτάνει. Η αντίθετη μέτρηση άρχισε,
2012, η αποκάλυψη έχει ανακοινωθεί, και το ΚΚΟ
ακολουθεί,
Το κίνημα του τέταρτου μήνα και της 11^{ης} μέρας έχει
προγραμματιστεί.

Σε όσους, τυφλοί στα σημάδια του χρόνου,
Κουφοί στις κραυγές των Μεσονυχτίων,
Σ' αυτούς που υποβίβασαν την ανάβαση του Απίθανου
Λόφου
Σε ένα μάτσο tweets, RT, hashtags και Likes,
Σε όσους έκλεισαν τα μάτια για να προσηλυτιστούν
στα strass και τα photo calls

Όταν όλοι υποκύπτουν στο μικρό μαύρο φορεματάκι,
Όταν αγιοποιούνται οι αποπλανητές και οι
αυτοπροβαλλόμενοι,
Βροντά η οργή.

Και του καθένα τώρα να λυθεί από τις μοίρες του κόσμου,
Όλοι να καλούν στα καταφύγια,
Και τότε τρέπεται σε φυγή το λιοντάρι, στον ερχομό του
κίνδυνου,
Κληροδοτώντας μια εποχή οπού δαμαζόμαστε στα
σπιούχα.

Χωρίς σκεπή στις πρώτες σειρές,
Οι κυνικοί, οι σχετικιστές,
Οι Γνωστικοί δημιουργοί, οι αμαρτωλοί,
Όσοι παριστάνουν τους ζωντανούς, αλλά που
αργοπεθαίνουν.

Ας ανοίξουμε τις πόρτες,
Ας συγχαρούμε αυτόν τον ολέθριο αέρα,
Τα λέμε την αυγή, στο παρκινγκ
Τα χέρια μας ενάντια στα θεια νουντσουκ, round 1, Fight.

Ο καιρός για όσους έχουν επίγνωση του εαυτού τους,
Για τους οποίους, τίποτα δεν έρχεται χωρίς κόπο,
Έρχεται, αφού πληρώθηκε το τίμημα,
Στο σημερινό τρέχον νόμισμα.

Η κυριαρχία των έμπορων εφιαλτών φτάνει στο τέλος
της,
Η ακρόπολη με τα φρούρια θρυμματίζεται,
Ανάμεσα στα ερείπια της παλιάς Ρώμης,
Εκτός από μας, κανείς, μόνο η βροντή αντηχεί.

Η θάλασσα υψώνεται, και η Ελλάς βυθισμένη αγωνίζεται,
Η ενέργεια του καταδικασμένου.
Μεριμνώντας να ανεγείρουμε πύργους προκειμένου να
μην βραχούμε,
Τι σημασία έχει τώρα αν πιούμε λίγη θάλασσα.

Ας φορέσουμε τα αδιάβροχα και ας δαμάσουμε τα
κύματα,
Μεθυσμένοι από το ρίσκο και τον κίνδυνο,
Ας πλεύσουμε πάνω σε ξύλο κυπαρισσιού,
Ας βουτήξουμε στα βάθη άγνωστων υδάτων.

Ας τιμήσουμε αυτούς που προχωρούν, με την μάσκα τους,
Αυτούς τους ξεχασμένους θησαυρούς, ακατόρθωτους,
Που τα κύματα επέστρεψαν, που η μοίρα δοκίμασε,
Να μας αποκαλύψει επιτέλους η δημιουργία τα μυστικά της.

Πώς να κλείσουν οι βρύσες της αβύσσου,
Και τα παράθυρα του ουρανού?
Όταν το πιάνο αποκοιμίζει, εμάς και τον μέντωρ,
τον Τερμινάτορ.

Ας ξανακτίσουμε την πυραμίδα των χρόνων,
Ας ζήσουμε την Ιστορία πέρα από την δικιά μας ύπαρξη,
Ξεμένοντας πάντα στο περιθώριο, το ΚΚΟ, παιδί μιας
λυσσαλέας γενιάς,
Ετοιμάζει την ώρα του τέλους των φατριών.

Ήδη διαλύονται το απόβλητα,
Ένας κόσμος ολοκληρώνεται
Εκείνος του νέου Μεσαίωνα

Άνοιξε τα χέρια σου, Για του τελευταίου ανθρώπου,
Περπάτα στην αυγή του χρόνου,
Η ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια συνεχή πρόκληση.

Όσοι ήταν παρατηρητικοί στις φήμες των κυμάτων,
Και στις ακτίνες των αστέρων, να το έχουν υπόψη.
Θα συνεχίσουμε να χορεύουμε μέχρι το τέλος του κόσμου,
Κί' ας πρέπει να ιδρώσουμε μέχρι την τελευταία στιγμή.

Βγαλμένοι από τα ρούχα μας,
Μας ταρακούνησαν,
Μόνο τον κεραυνό περιμέναμε για να ανάψουμε.

Θα συνεχίζουμε να εκπέμπουμε, να προγραμματίζουμε,
Μετά την σκουριά και το αλάτι,
Μετά την αδιέξοδο και τον κατακλυσμό.

Όταν σημάνει το μεσημέρι, οι σκιές εξαφανίζονται.
Ήρθε η ώρα για την κατάκτηση του κοιμούμενου κόσμου.
Δεν έχουμε πια τίποτα να χάσουμε, και σιγά μην φοβηθώ.

Η ευκαιρία είναι υπερβολικά ωραία, καιρός να
φανερωθούμε.
Στο ύψος των προσδοκιών. Τίποτα απλούστερο, εδώ και
τώρα,
Διότι « Μετά από μας, η Καταστροφή ».